

RIADÓLÁNC

ROTA — jelent valamit ez a négy betű? Nem maradhat név híján a történetben — kezébe vette az újságot, és úgy, amint az évek által kifaragott szokás diktálta, lassú, elégedett mozdulattal indult terepszemlére a hírek, események között.

Egy kigyúlt áruháza rémségeinek szakszerű ecsetelése és egy tengeri viharról szóló megrázó tudósítás után néhány soros jelentésen akadt meg a tekintete. Nem volt különösebben érdekes hírecske, csak egyszerű rendőrségi szokványjelentés. Rendszám, néhány kezdőbetű, megrovó kis kommentárféle a riporter részéről. Először átsiklott felette: ahá, ezt már ismerjük, ismét a szokásos... a „nyughatatlan fiatal erő”, nna...

Mintha robbant volna valami a fejében. A rendszám! Úristen! Igen, a kezdőbetűk... és... Esti Újság... a hír az utolsó pillanatban érkezhetett a redakcióba... fél kilenc...

A garázs természetesen üres volt. A vaslemez ropogva, zörrenve engedett a nyomásnak, az ajtó félresiklott. Lihegett. Szokatlan volt számára a gyors lefutás az emeletről, és a nyugtalan gondolatok parázslottak az agyában. Erős olajszag ült e beton felett, a sarokban — mint máskor is — példás rendben sorakoztak a 600×12-es gumiköpenyek. Kettő futózott, hátsó keréknek kitűnő. A kannát felborították... ők voltak!

Savanyú, pállott szag áramlott a deszkák alól, az aknából. Önkéntelenül bilentette fel az egyik, olajtól átítatott fekete tuskót. No igen, kiborították a koncertet... minden mindegy nekik... de, hogy éppen ide... Az ördögbe is, most mi lesz?

A deszka kongó hangot adott és ferdén ült rá a részre. Lábával kiigazította. Utálta a rendetlenséget, a kaoszt, a szokatlan helyzeteket. És most itt van, tetszik, nem tetszik. A választút elmaradt valahol, és helyette előbukkant a KELL.

Szemei pirosan izzó stoplámpák. A benyomott fék hozza így működésbe. A fék, és nem a gáz. Az az átkozott gázpedál... a sebesség... AZ... megtörtént... a rendszám... igen. A rendszám és a nevek kezdőbetűi, R, mint Rota. És tovább? Kihallgatások. Szesz bizonyára... hogyne, gin vagy whisky... Tulajdonképpen marhaság az ital tizennyolc éves korban, és éppen gin... Bessi odalesz, ha megtudja. Megtudja? Nemsokára itt a rendőrség! Kik lehettek még a kocsiban? A kezdőbetűk...

Mennyi ideje lehet még?

Az újság alácsúszott az asztalról. Kibomolva hevert a szőnyegen, akár a nyilvánosságra tárt titok. Tizenöt sor... örület! Mekkora felfordulás lesz... tizenöt sor... Egy halál, egy sérülés, ott is jöhetnek még komplikációk... kerékpárt tolt... nem képes vigyázni magára egy húszéves lány!? A másik? „Kilökték, és olyan szerencsétlenül esett...” Koponyaalapi törés. Mert mind ilyenek ezek a kis

cafkák! Eleinte mindent megígérnek, azután jön a „megdöntöttem” . . . úgy kell nekik! Cserbenhagyás, mindkét esetben cserbenhagyás . . . a bolondok! Azt nézhettek, az egyiket, a koponyatörésest, és nekimentek a másiknak, a kerékpárosnak.

A pohár talpa korcogott a metszett kristályon, a whiskeynek pocsek mellékeze volt, és a kinyílt újság odalenn akár egy ellottyadt szajha, kiteretkezve országvilág elé: nézzétek, ez van! R. és társai . . . meg a rendszám . . .

— Ne hisztizz! Kérlek, ne hisztizz! Igen, a drágalátos csemeténk. Az enyém is, ha szabad remélnem . . . nem vagyok ízetlen, csupán a tényeket óhajtom vázolni. Úgy van, és a kocsis rendszáma is . . . Hogyan? Nem hívtam, mikor hívtam volna, ha szabad érdeklődnöm? Ez valóban kézenfekvő gondolat, kalapot emelek ragyogó női figyelmesség előtt. Hívom Z.-t. Máris indulok, nem vesztegetem az időt: Bármely percben csikoroghat kapunk előtt az URH-s kocsis. Z.! Remek ötlet, van még remény. Nyugodj meg, kérlek, és a többit bízd rám. A végső célpont H. Emlékszel a telekvásárlási ügyre? Harmincezer, úgy ám . . . Gondolom, az alaphelyzet nem változott időközben, így minden okom megvan a bizakodásra.

— Halló!

A Z A B L A K magányosan nézett szembe a bolyhosra foszlott éjszakával. Tapadósan fogta markában a párát lehelő irdatlan tenyér. És az emeletek. Egyik a másik felett, és nyolc szinten emelkedve az utca fölébe. Egyik a másikon. Téglák, panelek, kapcsolatok, megsegítések, viszonzások. Téglák téglák után. Nyolc szinten, ötven, száz, ezer szinten, a végtelenségbe ágyazódva.

A fény belekiáltott az éjszakába, és a néma ordítást meghallotta egy halott ablak valahol. Másik utcában, másik épületben, másik emeleten . . . és ott volt Z.!

Zikó fogta a telefonkagyló lábszárcsont fogantyúját, és morgott az ebonitrések felé, mint haragos kувasz a nemszeretem látogatóra a kerítésen át:

— Kábult vagyok kissé . . . Kicsoda? . . . Egy kis összejövétel . . . Fogalmam sincsen róla, még nem jöttek meg. Az újság? Ugyan! Blőd újraterejtése ezerszer hallott eseményeknek. Ő lenne? És ő is? . . . meg a rendszám . . . Ez baj, nagy baj, nagyon nagy baj. És bizonyos ebben? Azért mégsem lehet csak úgy . . . Komisz ügy, roppant keserves helyzet . . . áááhh! Keserves szituáció. Igen, igen, cselekedni kellene. H.-ra gondolsz? Érdekes, nekem is ő jutott . . . Úgy, amint mondani méltóztatsz, harminc darab a javából. Nem hiszem, hogy módjában volna átnyergelni, legalábbis nem időben . . . Máris!

— Halló!

Egyenesen előre és kissé rézsút vágott kaput a fény. Mint egy több karú sugárszóró. Három egy sorban. A középső a legerősebb, és kétoldalt — diszkrét kíséret — a testőrség. Vigyázz-t kiáltanak az értetlenségnek, és erőstorkú, de hangtalan sivitással vijjogják a riadó parancsát, valahová, valakinek az aláhajló ereszcatornák alól.

Fekete tömbben három kapu, fényből. Egy erősebb, kettő gyengébb. De a falak, a téglák összefogják, egybeötvözik mindezt. A tömbszerű házat, a csatornával keretezett tetőt, a három ablakot — egy erősebb, kettő gyengébb társításban — és a bennélőket. Azokat, akik jelen vannak fizikailag és azokat is, akik lazább szálakkal tartoznak az oltalmazó egységhez.

A néma, dermesztő üvöltésre ismét felvillan egy fény valahol. Fény üzen fénynek. Telefonon át. Nem látják egymást, de ismerik a fotonok és elektronok törvényeit, és engedelmeskednek nekik. Belekúsznak a membránok cinkos falai, és kiterjesztik a téglák és a kötőanyag hatalmát a láthatáron túlra.

Hung kieső téglá volt a falban; erős, kemény klinker — alkalomadtán jól jö-

het —, de még nem tartozott az egységhez. Mellésodródott valahogyan a ragacosz épületnek, és a habarcs kinyúlt utána: jöszte!

Balaton édes estéről duruzsolt a habarcs, bárányszelíden fuvolázott egy édes dallamot, és a klinker meglágyult önérdékének lángjaitól.

A harmincezer valóban hiányzott.

Akkor.

Most, a kigyúlt riadólánc új fázisában, az alkalmi fény tétován kutatott a rejtelmek, sötét indulatok, nehéz álmok közegében az igazság után.

De éjjel hunyt szeműek az igazság mulatóhelyei.

— Halló! — mondta a habarcs keményen.

Nem duruzsolt többé. Nem a balatoni esték muzsikáltak a drótok húrjain, de a téglák parancsa.

— Nem! — csendült a klinker.

— Akkor!!!

— Nem . . .

— Akkor?

— Hallgatom . . .

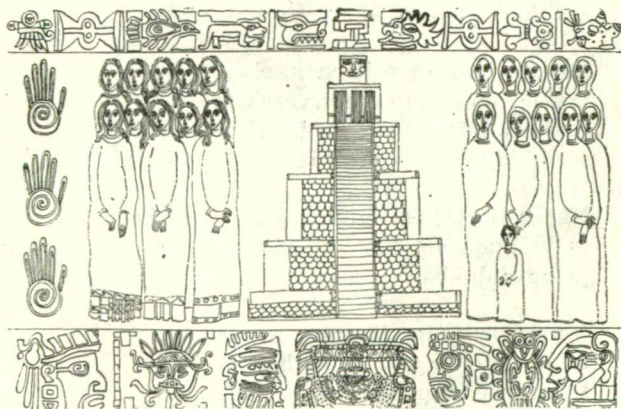
Komisz északi zegernye volt ez a javából. Ráfeküdt az agyra, kilúgozta a szívet és megdöntögette a szép ház belsejét. Kattogva rohant a réműlet a csukott szobák ajtain keresztül. Ágyakat látott, alvó testeket. Feleséget, gyereket. És a szekrényben vasaltan pihentek a szmokingok, a polcokon francia kölnire emlékezett a csipkeszélű nylonhalmaz . . . És a balatoni villa? . . .

Hószínű dombok villantak meg a barnafényű combok felett, a szerelem isteni kis dombjai . . . és a tószagú homály a víz felett . . .

— Értem. Egy halott, egy súlyos sebesült, és mindkét esetben cserbenhagyás is. Nem tehetem! Akkor se, ha . . . Értse meg, hogy . . . Egy hónapon belül a pénz meglesz, és . . . Nem, ezt nem teheti velem! És a halott? Mert az nem volt senkinek a . . . borzasztó, csak úgy kilökní . . . de . . . és ha nem sikerül? Ha minden kísérletem hiábavaló? Hogy F. is? Ez bizonyos? Így talán lehetséges, ámbár . . . Jó, utána majd én hívom fel. Most ez a legsürgetőbb!

HUNYTAK, gyúltak a fények a város felett. Szelfd lángok és vad tüzek. Kigyúltak, újrászülettek, és nem haltak meg soha egészen.

A riadólánc fényei beleásták magukat az éjféli táncba. Meglapultan, sunyin és erőszakosan és kéregető lankadatlansággal tartották a vonalat, a téglák népének különvonalát az éjszakában.

MATKÓ KATALIN RAJZA